

tud que va poder apreciar les excel·lents qualitats d'aquest tubercle. Tant, que fins i tot se'l menjaven cru.

Així fou com es va convèncer de la utilitat que reportaria la patata si s'introduïa a l'alimentació del poble.

L'any 1766 va ser nomenat farmacèutic dels Invàlids. Des de llavors no va tenir una altra idea que la de popularitzar l'ús de la patata introduint-la a totes les classes socials. Amb aquest fi, va convidar Franklin, Lavoisier i altres distingits savis naturalistes a un gran banquet i el menú sols seria de patates condimentades de diferents formes. Tothom va trobar l'àpat excel·lent.

Però la cosa no va acabar aquí. Encara va haver de lluitar per un altre cantó, ja que alguns agrònoms de l'Institut de França declararen que comprenien que la patata era un gran aliment però que el seu cultiu empobriria les terres i això portaria el país a la ruïna. Però Parmentier era un home obstinat i valeros i sense desanimar-se va demanar ajuda a la cort. Aleshores el rei Lluís XVI li donà

el dret de sembrar amb granes de patata un terreny de 27 hectàrees de saulons d'improductivitat tan notòria que ja no era possible empobrir-lo més, ja que eren totalment estèrils.

Però ben aviat aquell immens terreny va quedar ple de mates que les seves fulles victorioses sobresortien del fons d'aquell sorral. Al cap d'un temps aquelles mates floriren i així la gent va començar a creure que en Parmentier tenia raó. Tot i això ell no es va adormir. Aleshores va tenir la pensada de fer vigilar el camp durant el dia per uns guardes d'uniforme per impedir qualsevol mala intenció.

Llavors quan al capvespre els guardians es retiraven i deixaven el camp abandonat la gent, atreta pels resultats del fruit prohibit, anaven a robar aquells tubercles d'amagatotis i sembraven les llavors a les seves hortes. I això era el que realment volia Parmentier, ja que era la manera més ràpida de popularitzar el producte i que la gent acceptés i desenvolupés el seu projecte.

Quan tot el camp va estar ple d'aquelles mates totalment florides,

Parmentier agafà un ram d'aquelles flors i les portà al palau de Versalles. Quan el Rei veié aquell present, a l'instant va agafar uns brots d'aquelles flors i les posà al trau de la seva casaca i aleshores tots els cortesans es varen afanyar a fer el mateix.

Aquest escena fou el millor acte per honorar la infatigable labor dels anys de lluita d'aquell home que no va defallir en l'intent de popularitzar aquest tubercle. Des de llavors la patata va ocupar entre les substàncies alimentàries el lloc que li corresponia.

Parmentier va tenir la felicitat a la seva vellesa de veure el gran èxit de la seva obra, quan pobres i rics anaven a demanar-li llavors de la seva preciosa planta.

Va morir sense fortuna el 17 de desembre de 1813 després de veure que havia aconseguit, amb la seva perseverança en pro del benestar de la humanitat, un dels millors serveis que li podia fer.

Tomàs Coll

HUMOR

per Jaume Tusell

